

[Jens Møller]

er det et camoufleret statstilskud, de mennesker, der bor i husene, får.

De bygninger, der er ulovlige og sundhedsfarlige og brandfarlige, må naturligvis fjernes hurtigst muligt. Og hvad betyder så hurtigst muligt? Det betyder selvfølgelig: efterhånden som beboerne kan anvises en anden bolig eller anbringes et passende sted.

Hvor lang tid skal det så tage? 3 måneder, 6 måneder, det er ikke det afgørende. Det afgørende er, at vi får fastsat en dato for, hvornår det skal være slut, så at alle ved det, at regeringen øjeblikkelig påbegynder afviklingen af forholdene derude. Det kan ske ved, at ingen nye får lov til at flytte ind, det kan ske ved, at de mange udlændinge derude bliver fjernet fra Christiania, det kan ske ved, at man går i gang med at genhuse eller genanbringe de sociale tabere. Tilbage er der vel så kun det, jeg kalder overklassen derude, og de skal jo nok klare sig selv. En del af dem kan flytte hjem til sig selv, andre må vel have sparet så mange penge i husleje derude i de år, der er gået, at de kan få råd til at købe deres egen bolig.

Det må altså stå ganske klart, at kristeligt folkeparti holder sig til den dagsorden, vi har vedtaget. Men samtidig mener vi, der bør gives en rimelig frist, ca. et halvt år; så der skal ikke være tale om bulldozere eller noget i den retning, men en rimelig og menneskelig afvikling af dette såkaldte sociale eksperiment.

Der er nu fremsat en hel række dagsordensforslag. Regeringens dagsorden er jo ganske enkelt betingelsesløs kapitulation. Den kan vi naturligvis ikke tilslutte os.

Fru Tove Jørgensens ændringsforslag til regeringens dagsordensforslag gør det betydelig bedre; der er meget positivt i dette dagsordensforslag. Kun mangler der en skæringsdato. Hvis ikke vi får den med, kan det hele jo fortsætte igen i det uvisse.

De forslag, der er kommet fra den anden side af salen, står der også noget positivt i, men de mangler begge to at give en rimelig frist til afviklingen, og kristeligt folkeparti kan ikke være med til at vedtage noget, der betyder bulldozere og politi, dagen efter at det er vedtaget.

Vi har derfor valgt selv at fremsætte vores eget dagsordensforslag, der lyder således:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen, at den i overensstemmelse med dagsordenen af 30. marts 1976 og højesterets dom af 2. februar 1978 øjeblikkelig påbegynder afviklingen af Christiania, så denne kan være tilendebragt senest den 1. september 1978,

og går derefter over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Mølgaard (DR):

I en kold tid er der faldet en usædvanligt formuleret højesteretsdom; ikke sådan at forstå, at dommen i sig selv er enestående: kendelsen fastslår, hvad den ene part i en sag har retligt krav på hos den anden part, og det er jo ganske gængs. Det usædvanlige er de bemærkninger, kendelsen er ledsaget af. Jeg vil gerne tillade mig at citere højesterets domsbog i sagen fristaden Christiania mod forsvarsministeriet, fordi teksten dokumenterer, at det er helt igennem rimeligt at fortsætte politisk, hvor domstolen måtte og skulle slippe sagen, al den stund domstolen helt og fuldt selv erkender – heldigvis da – ikke at være en politisk domstol:

»Hvis Christiania ikke i kraft af givne løfter har haft retlige krav på at fortsætte brugen af området, er domstolene udelukket fra ud fra de påberåbte menneskelige og sociale hensyn at tilkende Christiania en sådan ret. Dette følger af den opdeling af statsmagts funktioner i lovgivende, udøvende og dømmende magt, som er fastsat i grundlovens § 3. Det er ikke domstolene, men regeringen og folketinget, som det tilkommer at tage stilling til dette spørgsmål.«

Jeg synes, det er klogt af højesteret at præcisere på denne måde den ansvarsfordeling, vi har her i landet; ikke sådan, at det er usædvanligt, men i reglen er det blot underforstået, det, man her præciserer.

Der ligger altså ingen som helst mistilidserklæring til retten i nu at udfylde det tomrum, som dømsafsigelsen har efterladt, og som det nu er en politisk opgave at udfylde. Udfordringen til de politiske instanser her og nu lyder kort og godt: at handle ret,